moderními stroji a účelně zařízeny, aby služba mohla býti prováděna co nejhospodárněji. Také místnosti určené pro styk se stranami jsou pěkně a vkusně vypraveny, takže působí dojmem moderní banky. Můžeme si jen přáti, aby naše poštovní spořitelna v nových svých místnostech prvá z našich státních podniků se stala vskutku podnikem, vedeným podle zásad obchodních. Dr. Jindřich.

**Francouzský průmysl a sociální pojištění.** Ve Francii bylo zavedeno sociální pojištění, — jak známo — od poloviny roku 1930, (viz naši zprávu v čísle 1. ročníku XII. tohoto časopisu, str. 17 a násl.). Pařížský »Journal des débats« zmínil se dne 5. prosince 1931 o tom, že některé velké průmyslové a obchodní podniky francouzské ve svých zprávách uvádějí cifry o vzrůstu t. zv. sociálních břemen. Z uveřejněných cifer je patrno, že vzrůst těchto břemen není veliký: v roce 1929 všecka tato břemena činila 11.6%, v roce 1930, — po zavedení sociálního pojištění —, jen 13.4% služebních požitků zaměstnancových. Poměrně malý vzrůst těchto cifer vysvětluje se tím, že velké obchodní a průmyslové společnosti měly již dříve dobrovolně pojištěny své zaměstnance u vzájemných pokladen. Dr. Jindřich.

**Právní názory Léčebného fondu.** Právní názory Léčebného fondu veřejných zaměstnanců jsou často s právního hlediska velmi zajímavé a velmi poučné pro poznání, jak nazírá fond na svůj poměr k pojištěnci. Zdá se, že zákonodárce dal v § 10 zák. č. 221/1925 sb. příliš velikou pravomoc ústřednímu sboru Léčebného fondu, zmocniv jej k vydávání léčebného řádu a dodatků k němu. Děje-li se tak bez vší kontroly, stává se často, že se takový akt ocitá v rozporu s ratio legis zák. č. 221/1925 sb. a útočí na zájmy pojištěncovy. Stalo se tak na př. ve směrnicích z 13. února 1931 (dodatek k léčebnému řádu) o lázeňském léčení, v nichž byl tak omezen okruh rodinných příslušníků, vymezený v § zák. č. 221/1925 sb., že by zasluhovalo toto ustanovení samo o sobě podrobnějšího právního rozboru. Z rodinných příslušníků poskytuje se tu příspěvek pouze manželu pojištěné osoby s vyloučením příslušníků ostatních, vypočtených v § 7 cit. zák. Není sporu o tom, že takovýmto zacházením s pojmem právním, vymezeným samým zákonem o zřízení Léčebného fondu, zachází se příliš daleko v provádění zásady, že uvedený příspěvek je dobrovolný. Pojištěnci jsou tím zasahováni ve svých subjektivních právech na příspěvky od Léčebného fondu a mimo to poškozováni i v plnění svých zákonných povinností vůči některým z vyloučených příslušníků rodinných, uložených jim jinými ustanoveními právního řádu (na př. § 139 obč. zák.).

Právní akty, které vydává Léčebný fond, hřeší na to, že se pojištěnci výjimečně pouští s ním do sporu o svá práva a že v tom případě, dojde-li k takovému sporu, nedávají se před Rozhodčím soudem pro nemocenské pojištění veřejných zaměstnanců, který je příslušný v těchto sporech, zastupovati právními zástupci. Jinak by většina právních elaborátů Léčebného fondu sotva obstála. Uvedeme příklad:

Pojištěnec připojil jako doklad k žádosti za léčebný příspěvek roentgenogramy, jichž se jeho žádost týkala. Léčebný fond uhradil mu místo plného lékařského honoráře, jelikož šlo o výkon v nebezpečí v prodlení provedený nesmluvním lékařem, pouze 36% (stalo se tak správně podle platných tarifů), odepřel však snímky ty pojištěnci vrátiti, ač tento za vrácení žádal. Při tom vyslovil Léčebný fond svůj právní názor, že zmíněných 36% z lékařského honoráře (jejž zaplatil plně sám pojištěnec) je »přejímací cena« a že tak nabyl vlastnictví k těmto věcem na základě řádného důvodu a způsobu. Konečně prý snímky musí zůstati tak jako tak v ústředí jako účetní doklad a kromě toho jsou prý kontrolním prostředkem »progresivní péče« o pojištěnce. Je jisto, že tu jde o názor v zásadě chybný, jelikož tu Léčebný fond směšuje veřejnoprávní povahu příspěvku na léčení se soukromoprávním plněním ze smluvního poměru. Příspěvek na léčení, poskytovaný z titulu veřejnoprávního pojištění nemůže míti nikdy povahu »přejímací ceny« (jakýsi